

GEDEONOVA ARMÁDA

MARTIN K.

(Praha, 11. května 2003)

„Otče, já Tě chválím ve jménu Ježíše Krista za to, že jsi Bohem, který je vyšší než člověk a vyšší než všechno, co člověk stvořil. Já Tě chválím za to, že Ty jsi nás nepovolal k tomu, abychom zůstali stejní. Ty jsi nás povolal k tomu, Hospodine, abychom vystoupali vysoko a uzřeli Tvoji tvář. Halelujah! Já Tě chválím za to, že jsi nás stvořil ke svému obrazu a buduješ nás ke svému podobenství. Já Tě chválím za tvoji milost, chválím Tě za tvoje milosrdenství. Chválím Tě za Tvoji sílu a za Tvoje násilí. Ve jménu Ježíše Krista buď Tobě vzdána čest a sláva na tomto místě a v tomto lidu. A my vyznáváme, Pane, aby bylo jasno mezi námi a mezi všemi mocnostmi temnoty i mocnostmi světla, že Ty jsi naším Bohem, Ty jsi Pánem a Králem. Halelujah! Buď oslaveno Tvoje jméno, Ty jsi na výsost slavný! Halelujah! Amen.“

Věřím tomu, že tady při chválách plynulo pomazání. Věříte tomu taky? Nasýtli jste se? Najedli jste se? Mluvílo to k vám, měnilo to váš život, měnilo to vaše srdce? Věřím, že se tady prorokovalo. Víte, já rád naslouchám tomu, co Bůh říká, a rád se ztotožňuji s plynutím Ducha. Ono je milion veršů, které by se daly číst, ono je milion věcí, které by se daly říkat, ono je milion písní, které by se daly zpívat. Ale pokud tady vpředu stojí někdo, kdo je nám připravený a schopný předat, co Bůh mluví, pak jsme v těch písních schopni slyšet prorocství. Amen? A já musím říct, že mě to nasýtlo. Mě to povzbudilo. Ne k tomu, abych si řekl: to bylo prima! Ale k tomu, abych vzal, co se tady rozlévalo, a aby se díky tomu něco stalo v mém životě. Amen?

Věřím, že Bůh nám dává a dal sílu k tomu, abychom povstali. Abychom povstali a abychom se vzepřeli. Víte, možná pořád sedím na tom samém, na tom samém verši, na tom samém, co si povídáme pořád dokola. Že se máme vzepřít, že máme povstat. A věřím, že na tom budeme sedět tak dlouho, dokud Bůh neřekne jinak. Já jsem v tom stejně nevinně jako vy! Takže pokud chceme slyšet něco jiného, tak musíme povstat! A až povstaneme, tak věřím, že nám Bůh řekne něco jiného.

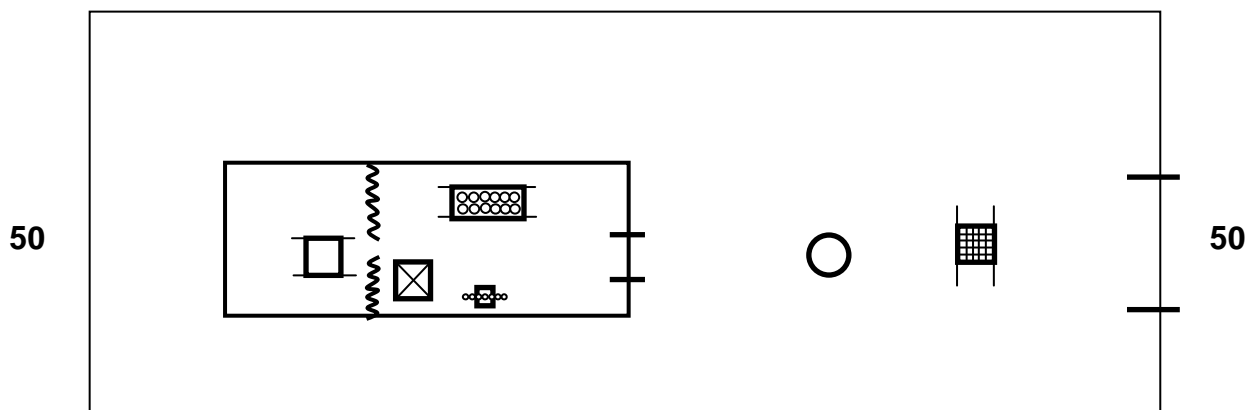
Takže neviňte nás, viňte Hospodina – nebo nejlépe neviňte nikoho a povstaňte.

Chtěl jsem vám říct něco o jednom obraze, o jednom aspektu (nebo možná o dvou aspektech) Těla Kristova. O všem tom jsme už hovořili. Mám naději, že nám v tom Bůh dá dnešního dne čerstvost, která vyplývá s toho, že jsme o kus starší. Že jsme o kus starší a že máme o kus víc porozumění.

Bůh nám dal jednu jedinou knihu. Víím, že je v ní mnoho knih, ale Bůh nám dal jednu jedinou Bibli. To je poměrně malá kniha. Kdybychom se hodně snažili, dá se přečíst, dejme tomu, za několik týdnů. Kdybychom se snažili míň, tak se dá přečíst za rok. Úplně v pohodě. A co potom? Co potom? Přečtete si ji a co se stane? Porostete. Porostete v porozumění. A pak si ji začnete číst od začátku – a je to úplně jiná kniha! Takže máte nekonečně mnoho knih. To je neuvěřitelné! Takže si nestěžujme, že máme jen jednu knihu, ale vyrobme si další tím, že ji přečteme.

Je to jako s kázáním. Už jste někdy poslouchali starou kazetu znovu a znovu? Proč? To jste se to učili nazpaměť nebo co? Je to proto, že potřebujete slyšet konec, abyste porozuměli tomu, co se říká na začátku. Uslyšíte konec, a to vám dá porozumění, které potřebujete, abyste porozuměli začátku. Dostanete se o rovinu výš. A pak se zase dostanete o rovinu výš. Až Bůh řekne: „Stačí, pojd' jinam.“ Amen? Mám naději právě pro tenhle charakter. Mám naději, že v tuto chvíli máme mysl výš, než jsme ji měli včera a než jsme ji měli před půl rokem. A nebojím se, že bychom se opakovali.

100

100

Tady máme Mojžíšův stánek. (Ex 27:18) Jeho velikost byla sto loket na délku a padesát loket na šířku. To dává dohromady tři sta. **Víme, že v Bibli není žádné číslo, žádné slovo, žádný symbol, žádné datum, žádné období jen tak.** Bůh má tuhle jednu knihu, je omezen těmito tvrdými deskami. **Všechno, co nám chtěl říct a potvrdit, vložil mezi tyto tvrdé desky.** To znamená, že Bůh si nemohl dovolit plýtvat slovy a psát nám tam zbytečnosti. Takže když nám říká, že to bylo padesát loket a sto loket a padesát loket a sto loket... Kdyby bylo něco lepšího, co by nám na tomhle místě v Písmu mohl říct, řekl by nám něco jiného. Ale Bůh to zvažil. Seděl a říkal: „Na tomhle místě jim potřebuji říct něco velmi důležitého. A proto jim řeknu: „Sto loket dlouhé a padesát loket široké.““

A my bychom k tomu tak měli přistoupit: „Bože, Ty ses rozhodl nám říct něco hodně důležitého, a proto se k tomu chci takhle chovat. Takže **když jsi mi řekl, že to je sto loket dlouhé a padesát loket široké, tak je to pro mě hodně důležité. Možná tomu nerozumím, to však nic nemění na tom, že je to pro mě důležitá zpráva.**“ A mohu říct: „Hospodine, prosím, abys ke mně mluvil, co ke mně chceš mluvit. Abys použil jakýkoli obraz, jakékoli číslo, tak abych tomu mohl porozumět.“ A tak nás Bůh nechá čísla sečíst a dojdeme k číslu tři sta.

Když nevíte, co to znamená a co vám tím Bůh říká, můžete použít několik věcí: první je – a to nevynechejte – Boží Duch. Když nevíte, jděte za Hospodinem a modlete se. Hledejte. Druhá je Bible sama. To znamená, projděte si Bibli. Máte na to výtečné nástroje: konkordanci a dneska už i počítače. Najděte si, kde jinde se hovoří o tomtéž.

Jednou mě strašně zajímala taková věc: K Ježíši přivedli nevěstku (Jan 8:1–11). Všichni ji chtěli kamenovat, Ježíš nikoliv. Řekli: „A co říkáš ty?“ Ježíš si sedl a kreslil tam prstem do písku. Mě to strašně provokovalo. Mě strašně provokovalo, proč On si v takovýhle okamžik dřepne a jako děcko kreslí prstem do písku. Umíte si představit dospělého člověka? Víte, že se jednalo o otázku života a smrti? Rozumíte, že v tu chvíli se jednalo o životě a o smrti? Tam se rozhodovalo, jestli ta žena bude, nebo nebude žít. To nebyla žádná legrace. Nebylo to tak, že by si sedli a ptali se: „Co si myslíš, máme dávat daně, nebo nemáme dávat daně?“ **Oni se ho ptali na věc, která v tu chvíli ne teoreticky, ale velmi konkrétně rozhodla o životě a o smrti. A On si sedl a psal prstem do písku.**

Já vím, že Ježíš je Bůh, že nedělá žádné hlouposti. Není to malé dítě. Víím, že je moudrý, že je stokrát moudřejší než všechny naše humanismy a vzdělanci. Věděl jsem, že co dělal, bylo moudré, bylo dospělé, bylo zralé, a proto mě to strašně zajímalo. Proč dospělý moudrý Bůh píše prstem do písku. A tak jsem se ptal. Vííte, že se můžete Boha ptát? Když něco nebudete vědět, můžete se Boha ptát. Říkal jsem: „Bože, víš, že by mě strašně zajímalo, cos tam dělal, cos tam psal? Kreslil jsi rybičku nebo jsi dělal mřížku?“ (Já si občas dělám mřížku, když někdo povídá.) „Cos tam psal? Psal sis tam hebrejsky JHVH? Cos tam psal?“ Ježíš mi řekl jediné slovo: „Já jsem nedělal nic, než co jsem viděl dělat svého Otce.“ (Jan 5:19) Pokud něčemu v Písmu nerozumíte, jděte se zeptat Božího Ducha. Co říká Ježíš, říká Boží Duch a říká to Otec. Písmo je taky od Otce. Díky tomu můžete rozlišovat a zároveň se korigovat, protože vííte, že co vám říká Duch a co je psáno v Písmu, nemůže být v rozporu. Začal jsem hledat, kde Otec psal prstem. Ani jsem nemusel hledat v Bibli, stačilo si proběhnout v hlavě, kde Hospodin psal prstem. Na desky! (Ex 31:18) Psal zákon. A protože první, druhá nebo třetí vrstva porozumění už byla položená, dalo mi to další porozumění, které šlo daleko dál než banální odpověď. Nadchlo mě. Je to tak jednoduché! **Ježíš psal zákon do srdcí těch lidí. Ten zákon, který byl napsaný na kamenné desky, byl teď psán na masitá srdce.** Copak ten příběh je o něčem jiném, než že On psal nový zákon? (Jer 31:33) Amen? A tak díky zprávě, kterou Bůh napsal do pár veršů, že si Ježíš sedl a psal prstem do písku, přišlo zjevení. Přišlo zjevení, že Ježíš nedělal nic, než co viděl u Otce. A že Ježíš věděl moc dobře, co dělá, a celou dobu v každé svojí službě, v každém svém slově, v každém svém činu zvěstoval nový zákon. Zvěstoval, že psal zákon na masitá srdce. Psal zákon, který nebyl o tom, že můžete hřešit. Protože Ježíš řekl: „Nehřeš více.“ Amen? Ale **vystihl a vysvětlil, že jde o to, aby se nehřešilo, a ne o to, aby se dodržovala litera zákona.** A to Ježíš kázal.

Víte, že starý zákon je stejný jako nový zákon? Je to jiná rovina, díváme se na to maličko jinak, vykládáme to maličko jinak, musíme na to aplikovat něco jiného. Pochopitelně. Protože se mění čas, poznání jde o rovinu výš a i Ježíš říká: „Starým bylo říkáno, a teď říkám já.“ (Mat 5:33–34) Nicméně starý zákon stejně jako nový zákon jsou od Hospodina. Jsou od jednoho Boha. To znamená, že se nemůže stát, že by si protiřečily. Proto je dobře mít starý zákon i nový zákon, abychom si to trošičku vyrovnali.

Když starý zákon řekne maximálně padesát a nový minimálně padesát, víme, že je to padesát. Ono se to takhle doplní. Protože jeden nám to vymezí shora, druhý zdola, a víme, že jde o průnik.

Jeden verš říká: Nezabiješ! (Ex 20,13) Druhý: Jdi a pobij proklaté! (Dt 7,2) První verš by byl strašně široký. Pokud bychom řekli Nezabiješ! tak by to znamenalo co? Těžko říct, že? Brouček! Teď po mně lezl, kousl mě. Nezabiješ! Hříšník v národě – vrah. Nezabiješ! A proto jsou jiné verše, které říkají: Pobij proklaté! A kdybych teď zapomněl na verš: Nezabiješ! a řídil se pouze veršem: Pobij proklaté! co se stane? Proklatý mravenec! Proklatý soused!... Rozumíte mi?

V Písmu a v jeho výkladu potřebujeme rovnováhu, abychom byli schopni vystihnout Boží charakter. Boží charakter je totiž důležitější, porozumění Hospodinu je důležitější než nějaká litera a dodržování předpisu. **Proč byly dány předpisy a zákony?** Proč? Jako stín. Abychom porozuměli, co je za tím stínem. V téhle zemi byly vydány zákony a ústava. To není žádný stín. Za tím už nic není. To jsou jenom zákony, které máme dodržovat, abychom tady jakž takž mohli fungovat a rovnou se nepozabíjeli. Jsou to jakási vymezení. Ale **zákon v Písmu je stín Hospodina Všemohoucího.**

Představte si, že máte něco krásného, ať už je to cokoliv. Co vám přijde krásné? Dítě je krásné? Představte si tu krásu, která se skládá z toho, co vidíte: jak je dítě barevné, jak se usmívá, jaká má očička, jak je vám podobné a všechno ostatní. Ale krása se skládá i z jiných věcí: dítě komunikuje, houká a já nevím, co všechno. A teď si představte stín, který to dítě vrhá. O co je to dítě krásnější než ten stín! **A tak zákony jsou jenom proto, aby nám daly nějaký rámeček, ale my máme všechno úsilí napnout k tomu, abychom hledali krásu, která vrhla ten stín.** Tu krásu Hospodina, toho charakteru, té povahy, té mysli, té úvahy. Té duše.

Víte, že Bůh má duši, že? Duši, která vrhla tento stín. A tak musíte dávat pozor, protože by se mohlo stát, jako se stalo jiným, že byste založili školu, která by se zabývala obrysy toho stínu. Diskutovali byste o tom, kam až ten stín sahá a kam nesahá a proč tam je ten stín a není tam ten stín. To světlo je jednou ostré, a je tam ostrý stín, potom je neostré, a je tam neurčitý stín. A vy byste diskutovali o stínu. Ten stín je dán proto, abyste věděli, že je tam Hospodin. Halelujah!

Takže já vůbec nechci hovořit o třech stech a jestli sto a jestli loket, jak dlouhý loket a proč, jestli tři sta nebo dvě stě devadesát sedm.

Jestli to byl egyptský loket nebo francouzský loket, kolik je to centimetrů nebo metrů. Rozumíte mi? Protože v tomhle nedokážu vytěžit nic z Hospodina. Budu hovořit o tom, co znám a co mi, věřím, Bůh mluví pro dnešní den. Stánek reprezentuje církev – je to tak? **Stánek reprezentuje nás. A pokud Bůh do něj vložil jakési číslo 300, tak já půjdu do Písma a budu hledat, kde najdu číslo 300.** A já vím, že ho najdu v Gedeonově armádě. V tu chvíli nejen vím, že Bůh povolává Gedeona a Gedeonovu armádu a že je jakýsi příběh, který můžeme dětem číst před spaním. Ale jako u každého jiného příběhu je tam něco, z čeho mohu vytěžit a porozumět Hospodinu.

Bůh nás povolal, abychom byli národem Gedeonových tří set bojovníků. A teď, prosím vás: Neříkám to proto, že bych si to zvlášť připravil nebo že by mě nic lepšího nenapadlo, tak jsem zrovna vytáhl Gedeona. Ale pevně věřím, že co se tady dneska dopoledne kázalo skrze chvály a skrze proroctví, je tohle Slovo. **Bůh nám říká, abychom byli Gedeonovou armádou.**

Víte, co bylo zvláštního na Gedeonově armádě? Pojdme se na to podívat. Jsme v Soudcích, v 7. kapitole. *„Tedy vstav ráno Jerobál (jenž jest Gedeon), i všecken lid, který byl s ním, položili se při studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na půlnoci před vrchem More v údolí.“* (Soud 7:1) Máme tady boj. Máme tady konflikt. Víte, svět se odvrací od konfliktu. Svět se odvrací od boje. Ale Bůh, náš Bůh, a já jsem to říkal několikrát, je velmi militantní. Když si přečtete Boží Slovo, Starý a Nový zákon, a dáte si ho dohromady, zjistíte, že Bůh je velmi militantní. **Bůh nás vede k tomu, abychom bojovali. A ďábel nás vede k tomu, abychom nebojovali.** My však víme, že bojujeme jinými zbraněmi. To je zase verš, který nás vrátí zpátky, abychom to nepopletli jako s tím sousedem. Takže víme, že na jedné straně máme být militantní, ale na druhé, že zbraně našeho bojování jsou duchovní a že jsou mocné k boření hradeb. (2Kor 10:4) Taky víme, že nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem, které jsou vysoko. (Ef 6:12) Nicméně vězte, že Bůh chce, abychom bojovali.

Svět by věci nechával být, ale je potřeba, abychom bojovali, abychom se nevzdali, abychom nesesedli s rukama v klíně. Podívejme se, jak velká část Bible je o konfliktu, o bojování. Celá historie je o bojování. A celá budoucnost je o bojování. Víte, že nás čeká veliký boj? Poslední veliký boj? Musíme se na něj připravit a musíme cvičit, bratři. Víte to?

David přišel do údolí Elah a měl nacvičeno. On se tam nezačal učit házet prakem. To už měl za sebou. On věděl, uměl, znal a viděl Hospodina. Další příklad by byl Jozue. To byli mládenci, kteří měli nacvičeno. Trávili mládí tím, že se cvičili v boji. Oni cvičili v jednom boji, my cvičíme v jiném boji. Ale stejně jako oni bychom se i my měli cvičit v boji. Musíme mít zkušenosti se lvem a s medvědem. Musíme znát ten pocit a mít ho rádi, že když zadupeme, tak zlý utíká. Máme to rádi? Znáte to? Když ve vás povstane Hospodin, jakási energie, jakýsi hněv, a vy nevíte, kudy to dostat ven. Nevíte, jestli máte zadupat, zařvat nebo praštit. A vyženete toho zlého. Znáte to? Někud se vám naveze nepřítel do domu a začne vám útočit na děti a na manželku a vy si ho nevšimnete. Najednou vám Bůh otevře oči a vy vidíte, co se stalo. Znáte ten pocit, znáte tu radost? Já vím, že je to většinou o mužích. Bůh to dal mužům. Amen? Ten pocit, kdy řeknete: „A nedám! Nedám a běž pryč!“ Povstane ve vás něco, co vás nasytí. Vyženete ho, cítíte se silní a máte chuť po něm jít. Víte, že Bůh je takový? Dábel přichází, aby nás zotročoval, aby naši mysl stlačil hodně nízko. My se pak ryjeme nosem v hlíně. A najednou proti d'áblu přijde Hospodin, promluví nám, a my povstaneme. Dábel zuří a my povstáváme, jsme nasyceni a máme chuť jít dál.

Gedeonova armáda nás učí několik věcí. Jedna z nich je: „*I řekl Hospodin Gedeonovi: Příliš mnoho jest lidu s tebou, protož nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi.*“ (Soud 7:2) **To je jeden z principů, které nás Bůh učí jinak, než učí svět. Svět by chtěl vlastní sílu – čím víc vojska, tím lépe. Čím víc síly lidí, vojska, zbraní, tím lépe. Ale všimněte si, že v Hospodinových bojích neměl izraelský národ převahu.** Mluvíme teď o přirozené rovině. V nejslavnějších bojích bylo Izraelců málo.

Jednou večer jsem si zapnul zprávy v rádiu. Stihl jsem ještě kousek křesťanského pořadu, jehož součástí byla soutěž. Byla to soutěž, protože jste měli poslat správnou odpověď a vyhrát. Formou interview se tam odehrával rozhovor s jakýmsi králem. Netuším, jestli králem Filistinců nebo Madianských. Ten rozhovor mě fascinoval. Strašně se mi líbil. Ten král byl z Izraele absolutně hotový. (Neřeklo se, že jde o Izrael, ale mně to bylo hned jasné a posluchačům možná taky.) Ptali se ho: „Tak co? Kdy půjdete zase bojovat?“ „Já? Já proti nim už bojovat nepůjdu! Vysvětlím vám to. Představte si, jednou jsem proti nim povstal spolu s dalšími třemi králi. Jich byla jenom hrstka. Šli jsme proti nim a oni nás porazili, ani

jsme nevěděli, jak! Až když jsme spočítali mrtvé, zjistili jsme, že oni tam vlastně ani nebyli a že jsme bojovali sami se sebou! Ten jejich Bůh, nebo kdo to je, nás zmátl. A tak jsme byli vyděšení dalšího půl roku. Potom mě moji kouzelníci a rádcové přemluvili, abych šel znova a napadl je. Já, hlupák, jsem jim uvěřil. Říkali mi: „Neboj se, protože Izrael je předěšený, protože ten národ (oni říkali národ), který minule povstal a zničil nás, je teď maličký. A ten jejich Bůh je proti nim!“ A tak jsem se rozhodl a vytáhl jsem. Tentokrát jsem nepovolal tři krále, ale všech dvanáct králů, a vyšli jsme. Byl nás takový zástup! Věděl jsem, že jestli ten jejich Bůh bude s nimi, tak nemůžeme obstát. Ale moji kouzelníci mi řekli, že máme jít! Když viděli, že přicházíme, báli se a třásli se strachem. Věděl jsem, že můžeme zvítězit! Ale najednou uprostřed nich někdo povstal, popadl jejich truhlu a celý národ začal obětovat na oltáři. A jak jich tam bylo pět a půl, tak se vrhli proti nám s takovým řevem... To musel řvát ten jejich Bůh! A my jsme utíkali a utíkali a oni nás hnali až do půlnoci.” (V rádiu to bylo tak trošku zdramatizované.) „Už nikdy proti nim nepůjdu! Zbili mě a zabili mi syna.“ Končilo to otázkou: „Řekněte, co to bylo za krále, z kterého období a co se stalo následující den.“

Takový je Hospodin. Takový je Jeho boj a Jeho způsoby! **Bůh vás nepovolal k boji, kdy budete mít navrch.** Rozumíte mi? Říkám to teď proto, že si myslím, že jste zrovna v okolnostech, kdy se vám zdá, že nemáte navrch. Amen? Je to tak, že jste teď v okolnostech, kdy bojujete, a zdá se vám, že protivník má převahu? Odpovězte, protože to je důležité. Protože pokud máme pocit, že máme navrch nad našimi okolnostmi a že jsme těžce v pohodě, tak potřebujeme změnit kázání. Člověk tady stojí, předává nějakou zprávu a pevně věří, že je z Hospodina. Ale já mám bázeň, že pokud kážu něco, co není z Hospodina a nebo se vás to netýká, tak to potřebuji vědět a sednout si, aby tady stál někdo jiný. Takže máte pocit, že bojujeme? Máte pocit, že nemáte navrch a že by vás ty věci mohly převálcovat? Tak to jste mě uklidnili.

Ve stejné situaci se totiž nacházel izraelský lid. Co udělá Hospodin? Ubere vám sílu. Pro jistotu. Víte proč? Vždyť to řekl: **Aby se nechválil Izrael, že si pomohl sám.**

Kdybyste věděli, jak moc kážu sám sobě. Včera jsem seděl absolutně zkroušený, že na mě všechno doléhá. A to nebylo poprvé. Nedaří se mi. V Tursku jsme nestihli zbourat stěnu a tohle se taky nestihlo. A kdy to uděláme? Jak naplánujeme práci příště? Potřebujeme firmu. Kde seže-

neme firmu? Žádná firma není. Byl tam chlápek, dvě hodiny s námi povídal a nakonec z něj vypadlo, že nám v podstatě stejně není schopen pomoci. A tak já jsem tam seděl, hlavu v dlaních a říkal jsem: „Bože můj, Bože můj, k čemu jsi mě to povolal?“ Nemáme, neumíme, nerozumíme. Když si spočítám práci, kterou je třeba udělat, rozložím si ji do sobot, vynásobím lidmi, co tam víceméně chodí pravidelně, tak si myslím, že zhruba v roce 2012 bydlíme a v roce 2026 se začínáme scházet. No, vezměte si, jenom tam posbírat těch pár cihel vezme jednu sobotu. A tak já jsem si říkal: „Bože, Bože!“

Ale vím, že Bůh takhle jedná. Víím, že **Bůh nám uprostřed toho všeho ubere sílu**. Voláme k Hospodinu a říkáme: „Bože, já už nemůžu!“ A víte, co Bůh udělá? **Bůh vám přidá problémů**. Přidá vám potřeb, kdy vám je nejhůř, kdy máte pocit, že se vám nic nedaří, že nestíháte v práci, v Tursku, ve vlastní rodině a máte takový seznam. Víte, někdy tři čtvrtiny dne trávím tím, že píšu seznam věcí, které nestíhám. Nevím, proč to dělám, ale prostě to dělám. Mám v práci seznam a dělám si přehled, jestli nestíhám důležité urgentní nebo jen urgentní nedůležité a co vlastně nestíhám. A už nic nedělám, jen píšu, co nestíhám, a snažím se v tom zorientovat, abych stíhal aspoň nejdůležitější věci. Cítíte se někdo podobně? Halelujah! Jsem rád, když jsem ve společenství lidí, které Bůh povolává a vede ke stejným věcem.

Když říkáte, že už nemůžete, zoufáte si a všechno na vás tlačí a zavoláte: „Hospodine, pomoz!“ Bůh řekne: „Dobře, pomůžu.“ A ubere vám sílu. A dá vám vizi. **Protože pokud nemáte sílu a nemáte vizi, tak jste mrtví. A pokud máte sílu a nemáte vizi, tak jste ještě mrtvější**. Amen? Protože když nemáte vizi a máte sílu, tak vám vůbec nedojde, že potřebujete vizi. Jedete, děláte, pracujete, vyrábíte, stačíte si, stíháte a nemáte vizi. A nikdy mít nebudete. Pak doběhnete do konce a Bůh řekne: „Budiž. Poslal jsem ti tolik lidí, aby tě pozvedli, a ty jsi běžel pořád tak dole... Ach, tak vejdi do slávy svého Pána, tam se někam postav do růžku.“

To je tak. **My jsme si představovali, že Bůh je fér**. Lidi v církvi strašně provokovalo, když jsme začali dělit křesťany. Protože všichni jsou si rovni. Taky vás to provokuje? Mělo by vás to provokovat. Trošičku. Trochu by vás to mělo provokovat, abyste chtěli být nejvýš. Víte, jim to strašně vadilo. Říkali: „Ta dělicí čára je mezi spasením a nespasením.“ A já říkám: „Ano. A další dělicí čára je mezi pokřtěním a nepokřtěním.“ To ještě uznali, protože byli pokřtěni. Kdo vymyslel ty dělicí čáry? My?

Já jsem je nevymyslel. Například ve stánku. Pochybuje snad někdo o tom, že je dělicí čára mezi vnějším nádvořím a zbytkem Izraele? Nikdo o tom nepochybuje. Je tam zásadní dělicí čára. Pokud jste neprošli, tak nejste spaseni, a dělejte si, co chcete. Chodte si do kostela, klidně i k nám, ale tady jsou další dělicí čáry. Já jsem neřekl, že vnější nádvoří bude pošlapáno. To řekl Hospodin. (Zj 11:2) Já jsem neřekl, že v Božím království jsou hvězdy a každá má jinou slávu. (1Kor15:41) Kdo to řekl? Hospodin. Řekl to Bůh, je to Boží Slovo! Já jsem neřekl, že máme být Gedeonovou armádou. Já jsem to nenapsal do Bible, že to má být tři sta. Kdo to tam napsal? Hospodin. A teď si představte, že Bůh přichází a dělí.

Bůh dělí! Dělejte si, co chcete, Bůh dělí! **Myslete si, co chcete, mějte jakou chcete teologii, jakýkoli názor, chodte, kam chcete, ale Bůh dělí.** Amen? Bůh rozděljuje a říká: „Já ten boj nedám v ruku síly. Já jsem si povolal národ, který je maličký. Tři sta lidí proti všem Madiancům.“ Několik tisíc Izraelců, co tam bylo, Bůh rozdělil a vybral tři sta. Amen? Na náš pokyn? Nikoliv! Bůh řekl, že budou lidé, kteří budou blíž, a kteří budou dál! Líbí se vám to? Ne? To na tom nic nemění! Rozumíte? **My bychom chtěli, abychom si byli všichni rovni, že? Abychom všichni byli spaseni a byla jedna dlouhatánská řada a všichni byli první. Ale víte, že nebudou všichni první?** Víte, že budou ti, kteří budou druhí a neobdrží cenu? Víte, že budou ti, kteří nezvítězí? Víte, že budou ti, kteří budou spaseni, ale jako skrze oheň, a neobdrží vůbec nic? (1Kor 3:15) Nebudou mít žádnou slávu. I to může být vaše volba! Řeknete si: „Já to chci jen tak akorát. Já chci jen tak projít. Chci to mít odfajfkované. Chodím do sboru, občas i do dvou – to mám za dvakrát. Dvakrát jsem byl v Tursku. Mám body navíc. Do nějaké míry jsem zvítězil. Už tolik nekradu.“ Rozumíte mi? Proto jsme tady. Protože my věříme, že je vyšší povolání. A nejenže věříme, že je vyšší povolání, ale my po něm jdeme. My se nebudeme bavit o tom, že mají v Tesco levné kedlubny, aniž bychom je šli koupit. Amen? My si to oznámíme v naději, že na tom vyděláme, že je půjdeme koupit. Amen!

Věřím, že hovoříme o národě tří set. „Ekklesia“ je církev. Co vám říká slovo církev? Musíme jít a hledat originální slova, abychom věděli, co znamená církev. Co je to ekklesia? Ekklesia znamená „volán z“. A co to je vyvolání z povolaných? To znamená, že vy máte najednou společenství, které je vyvolané z povolaných. (Mat 20:16) Vždycky, když jsem někde, kde je taková ta cedule a na ní škrtnutý panáček s nápisem

NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN! říkám: „Já jsem povoláný!“ Vyznávám to, ale pochopitelně tam nelezu. ☺ Vyznávám to a říkám všem okolo: „Já jsem povoláný a vyvolený!“ Bůh nás povolává do Gedeonovy armády. Kdo chce být v Gedeonově armádě? Halelujah!

Nechlubme se, že mi ruka má pomohla, že v mojí vlastní síle jsem povstal, že v mojí vlastní síle jsem něco udělal. Jestli jednou doděláme Tursko, tak budu moc dobře vědět, že to bylo navzdory vší mé síle a určitě ne kvůli ní. „*A protož provolej hned, ať slyší lid a řekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navrať se zase a odejdi ráno pryč k hoře Galád.*“ (Soud 7:3)

Bratři, mám pro vás stejnou zvěst: Kdo je strašlivý – tj. ustrašený a lekavý, ať se vrátí. Nelíbí se nám, že to Bůh takhle rozděljuje. Nejde o vtip. To je úplně vážné slovo! Bratři a sestry, jestli se bojíte, tak jděte domů. Bůh vám dává prostor. A já vás na jednu stranu chci uklidnit. Budete částečně dělit kořist. Pokud jste lekaví a bojíte se a půjdete nižší cestou, tak něco obdržíte. Něco na vás zbude. Nebojte se, o spasení nepřijdete. Prosím vás, nehovoříme o spasení, nehovoříme o spasení. Když se řekne, kdo se bojí a nechce jít, ať nechodí, tak to má dvě stránky. Víte, že když tady zvedáte ruce, že prorokujete sami proti sobě?

Když se vás zeptám: „Chcete jít na výlet?“ tak vy hned víte, že když řeknete ano, tak jste si to pěkně zavařili. Protože budeme ťapat a ťapat a ťapat a ťapat. A my, co nejsme zvyklí ťapat a ťapat a ťapat, budeme pěkně uťapaní. Ale to je ta volba, kdy máme možnost říct ne. Ať si to vezme na triko někdo jiný.

Pokud řeknete, že chcete být součástí Gedeonovy armády, není to lehká věc. Je to stejné, jako byste se hlásili na otázku: „Kdo chce jít do Iráku?“ Jen ne všichni! Víte, že je tam válka, víte to? To nejsou pláže, co jste mysleli. Ty tam jsou sice taky, ale je tam válka. Je tam boj, tam nejsou kamarádi. Víte to? Lidi se nehlásí takhle hromadně! My se tady teď hlásíme, je nám příjemně. Neděle před obědem. Ale oni, když se hlásili a řekli, kdo se bojí, ať jde domů, tak jinými slovy říkali: „Je tady někdo, kdo se nebojí bojovat s přesilou a ví, že se možná nevrátí domů, že možná zahyne? Kdo ví, že obětuje všechno, co má, a baráček, co teď staví, možná nedostaví, dítě, které se mu zrovna narodilo, si možná neužije...?“ Rozumíte mi? Tady se bavíme o vážné věci. Bůh nás povolal a chce, abychom byli společenstvím Gedeona. Já vás straším, že? Ale nemohu si pomoci. Protože tak to je.

Pokud se hlásíte a zvedáte ruku, tak se hlásíte k tomu, co má Bůh dál. Máte naději a vizi, že to je sláva. Nevěřím, že oni věřili, že jdou na jatka.

Bůh lid rozdělil z několika důvodů. Nám tady říká jeden důvod – aby si nikdo neříkal, že to bylo ze síly člověka. Víte, jaký byl druhý důvod? Bůh musel oddělit lidi, kteří neměli vizi. **Bůh dělí lidi na ty, kteří mají vizi, a na ty, kteří nemají vizi.** Bůh dělí lidi. Bůh povolává lidi (mluvili jsme o orlech), kteří mají vizi. Protože pokud nebudete mít vizi, tak neobstojíte. Protože přijdou překážky, přijde protivník, přijde nepřítel. A vy potřebujete mít oči neustále upřené na vizi. Neustále mít vizi na očích. Protože co se stane, když máte národ smíchaný z lidí, kteří mají vizi, a kteří nemají vizi? Lidi, kteří nemají vizi, budou strhávat dolů ty, kteří mají vizi. Stalo se vám to někdy? Stalo a často, že? Buďte mezi lidmi, kteří mají vizi. A přinášejte vizi. Přidržte se lidí, kteří mají vizi, a posilněte svoji vizi.

Víte, já nechci, aby nás tady bylo pět set a z toho čtyři sta padesát, kteří nemají vizi. To by se nedalo jít.

Už jste někdy šli s lidmi, kteří vlastně nechtějí jít tam, kam chcete vy? To je utrpení! Znáte to v duchu? A šli jste někdy s někým, kdo tam chce dojít taky? Najednou je jedno, že jste unavení. To se jde úplně jinak. Vzájemně se totiž povzbuzujete.

Bylo dvanáct lidí. Dva se vrátili ze zaslíbené země a měli vizi. Deset jich nemělo vizi. (Num 13, 14) Je to tak? Co se stalo? Celý národ nakazili. Celý národ nakazili tím, že neměli vizi. Oni neměli vizi, oni měli tele...vizi! ☺ Oni se dívali na něco úplně jiného, než na co se měli dívat. To je i dneska tak. Buď máte vizi, nebo máte televizi. Opravdu. Věříte mi? A většina má televizi. Protože se lidi koukají na svět a na věci světa a rvou si to do hlavy. **Prosím vás, jestli máte problém s následováním Hospodina a s tím, že nemáte vizi, tak vyhod'te televizi. Úplně vážně. A bez jakékoli symboliky.**

Pochopitelně nemůžete přijít domů a prodat rodičům televizi. O tom nehovořím. Ale pokud jste doma pány svého domu, dejte to pryč. Myslíím, že na zprávy na jedničce se dá občas koukat. Já televizi doma mám a večer koukám na zprávy. Nevěřím, že je problém číst noviny, koukat se na zprávy, pustit si rádio. Člověk musí vědět, co se zhruba děje. **Věřím, že pokud večer sednete a pustíte televizi, tak čím déle běží televize, tím se zkracuje vaše vize.** Pokud doma nemáte televizi a máte něco

podobného televizi, tak je to stejné. Pokud máte doma něco, na co koukáte, a nesytíte se Božím Slovem, tak přicházíte o tu vizi. Přicházíte o tu chuť povstat. **Přicházíte o to, abyste přišli a zvěstovali, co jste viděli v zaslíbené zemi.** A co se stane potom? Je to tak symbolické. Jedni měli vizi a druzí tele – vizi. Najednou byl celý národ nakažený strachem. Čtyřicet let se tam tahali o to, jestli půjdou, nebo nepůjdou. A celý ten národ musel vymřít. Protože neměl vizi.

To je zvláštní, takový trochu výsměch, že ta dnešní televize je vlastně tele – vize. To je to, s čím pořád bojovali. Protože oni vzpomínali na ten Egypt, ten svět, to tele. A jejich jediná vize bylo tele. Mojžíš byl ten, který nesl vizi. A když na chvíli odešel pryč, co se stalo? Měli tele. Vytáhli tele, že? Oni ho vytáhli, protože ho měli v srdci. Přišli jenom na to, že ho budou dělat. Znali to, byli na to zvyklí. Není to legrační? Jak ta televize je tele – vize? Jak je to příznačné? Kdo tomu dal takový název? Internacionálně. Ale jenom my z toho čerpáme. ☺

Bůh nejprve rozdělil na základě svobodné vůle. Řekl, že kdo se bojí a straší a leká, ať jde domů. Dovedete si představit, že tohle zazní na kazatelně? Asi ano, že? Bratři, já bych vám chtěl říct, že tohle je shromáždění, které se rozhodlo vydat proti Madianským. Rozhodli jsme se vydat a bojovat proti nepříteli, vytlačit nepřitele z života našich bratrů, z našich vlastních životů, vytlačit hřích z našeho středu, vytlačit vlažnost z našich myslí. Rozhodli jsme se vytlačit hřích nejen z našich činů, ale i z našich úst a našich myslí. Rozhodli jsme se vytlačit svět z naší blízkosti, rozhodli jsme se přivést děti ke spasení. Vymýtit ducha intelektu, pýchy, podobnost tomuto světu. Rozhodli jsme se jít a zvěstovat království, ať nás to bude stát cokoliv. To je tohle shromáždění. Tak já to vnímám a doufám, že se nemýlím. Rozhodli jsme se jít a bojovat spolu s našimi bratry a sestrami. Budeme stát jedni s druhými a budeme tlačit nepřitele, budeme ho tlačit a tlačit. A víme, že nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem.

Prosím vás, kdo se bojí a nechce už do tohohle jít, tak nechod'te. To je Boží povolání. Pokud chcete dělat jiné věci, pokud si chcete dělat svoje vlastní věci, pokud chcete mít jinou vizi, uspokojit svoje vlastní potřeby a vlastní tělo; pokud chcete budovat ducha intelektu a starat se o to, aby byly vaše děti ani ne tak ve spravedlnosti, ale v co nejlepším prostředí, aby z nich něco bylo; pokud chcete, aby vy sami jste měli nějaké pořádné

postavení a nepřišli o něj, tak se radši nebudeme sdílet. Pokud si chcete užívat víkendy, dovolené a celé mládí, tak si najděte jiné shromáždění.

„A protože provolej hned ať slyší lid, /slyšeli jste to?!/ a řekni, kdo je strašlivý a lekavý, navrať se zase a odejdi ráno pryč k hoře Galád.“ (Soud 7:3)

Víte, ono je strašně příjemné, že máte Bibli, protože kdybych já tohle řekl a neměl Bibli, tak mě ukamenujete. „Kdo je strašlivý a lekavý, navrať se zase a odejdi ráno pryč k hoře Galád.“ To je Boží Slovo. Bůh vás povolává, abyste se rozhodli, kam jdete. A úplně vážně: „...a navrátilo se z lidu dvamecítma tisíců a tisíc zůstalo.“ (Soud 7:3) Kolik je dvamecítma? Dvacet dva. Dvacet dva tisíc jich odešlo. A zůstalo jich deset tisíc. To je síla, že? Takže dvě třetiny se seberou a jdou domů. Teď bychom si řekli: „Tak teď už je to ta parta, těch deset tisíc, a jdeme.“ Ale Bůh říká: „Je vás moc.“ Teď teprve začíná ta legrace, protože věřím, že to, že tady sedíte, je důvod, proč nejste doma. Jsou mnozí, kteří tady nesedí. Je jich zhruba dvacet dva tisíc. Nebo ne? Copak nebyli mnozí mezi námi, kteří tady nejsou? Z různých důvodů jsou doma nebo jinde, koukají na televizi... Nebo ne? Já myslím, že ano. Já myslím, že mnozí, kteří tady nejsou z různých důvodů, se rozhodli a řekli ne. My do toho takhle nejdeme. Takže to, že jste tady, mi dává naději, že jste překonali první bod, to rozhodnutí, kdy jste řekli: „My do toho jdeme.“ Amen? Doufám, až se tady setkáme příští neděli nebo za pár neděl, tak nás tady nebude míň. Je to na každém z vás.

„I řekl opět Hospodin Gedeonovi: Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím.“ (Soud 7:4) První dělení bylo o svobodné vůli. Bratři, rozhodněte se. Komu se do toho nechce, jděte domů nebo si zajděte někam jinam do sboru, najděte si ho podle chuti – ono se dá dneska podle chuti najít poměrně slušně.

Ale druhé dělení už není vůbec o tom, jestli se rozhodnete, nebo ne. Řeknete: „Dobře, tady je parta, deset tisíc lidí, tak já je zkusím.“ **Bůh zkoušel ne podle schopností, ale podle charakteru.** Řekněte mi, v čem spočívala ta zkouška? Poběží deset mil a prvních tři sta, kteří doběhnou, to jsou oni? Ne. Toho se nebojte. Když Bůh řekne, že vás bude zkoušet, neříkejte si: „Nejsem dost chytrý, nejsem dost silný, nejsem dost svatý, nejsem dost velký, dost vysoký.“ (Kdybychom se měli postavit do fronty a tři sta nejvyšších by mělo být vybráno, tak bych neprošel.) **Když dělí**

Bůh, tak nedělí podle síly. Bůh nemá zalíbení v lýtkách muže ani v síle koně. (Ž 147:10)

„Kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím. I bude, že o komžkoli řeknu: Tento půjde s tebou, ten ať s tebou jde a o komžkoli řeknu tobě: Tento nepůjde s tebou, ten ať nechodí.“ Haleluja!

Bratři, teď bychom měli začít být trochu nervózní. Tak jako předtím jsme mohli být hodně klidní, protože jsme se rozhodli jít a víme, že tím prvním dělením projdeme. Pokud nejste nervózní, tak jste to nepochopili. **Už jste někdy prosili Hospodina, aby vám pomohl dojít? Aby vám pomohl najít tu úzkou bránu? Anebo jste si vždycky říkali: „Klídek, jestli někdo, tak já určitě. Mám nejlepší dispozice. A jestli tihle mají dojít, tak to já jsem tam třikrát!“** V tom případě byste měli problém. Víte, někdy si říkám: „Bože, pokud Ty mi nepomůžeš, tak nedojdu. Pokud Ty mi nepomůžeš, tak nebudu vybraný.“

Někdy máme pocit, že můžeme Bohu něco nabídnout. Tak těsně po spasení. Pak jde život dál a my najednou zjistíme, že potřebujeme Hospodina a že nemáme.

A tak přijde dělení a Bůh některé povolá a některým řekne: „Jdi domů.“ Řekne: „O kom řeknu, ať jde, ten ať jde. A o kom řeknu, ať nechodí, tak ten ať zůstane doma.“ Proto bychom měli začít být trošičku nervózní a přijít k Hospodinu ve velké pokoře po kolenou.

Nemáme rádi strach, bázeň. To je taky něco, co tenhle svět zničil. Když jsem někomu řekl, že chci, aby se mě děti bály, tak měli pocit, co jsem to za otce! Já chci, aby se mě děti bály. A nemyslím tím: měly úctu. Já myslím bály. Aby se bály a chtěly schovat, když otec hřímá. To se světu ani nám nelíbí, že? Ale já věřím tomu, že takový je Otec. Copak vy nemáte takového Boha? Vy se Boha nebojíte? Vy se nebojíte Boha, když někdy zařve? Neznáte to? Já to moc dobře znám. Už vás někdy Bůh umlčel? Děláte tohle vašim dětem? Věřím, že se děti mají bát svých rodičů! To není můj nápad, to je v Bibli. Amen? To je v Písmu. Děti se mají bát rodičů a ne, když rodič řekne: „Bude to tak a tak!“ tak namítat: „Víš, ale já si myslím...“. Dávejte na to pozor. Protože Bůh s námi jedná stejně. Pokud jste synové a chcete být součástí Boží armády, tak musíte znát Boží jednání. **Bůh je přísný milující otec.** Protože je milující, tak je přísný. A nemazlí se s vámi. Protože jsem milující, tak se nebudu mazlit se svými dětmi. Nemyslím, že se s nimi nepomazlím fyzicky. Pochopitelně ano. Ale dám dceři jasně najevo: „Nebudu s tebou o tom diskutovat.

Jednou jsi u mě doma a věci budou tak, jak řeknu! A je mi úplně jedno, jaký máš pocit, náladu, názor! Já jsem řekl, že to bude tak, to znamená, že to bude tak! Ten rohlík sníš, a že sis snědla salám, mě absolutně nezajímá. A budeš jíst dál suchý rohlík.“ Tečka. Hotovo. Konec. Rozhodnuto. Amen? Přeložte si, co je asi ten rohlík ve vašem případě. **Bůh přichází a nepovolí vám, protože vás miluje.** Amen? Bůh vás drží v silné pravici jako Otec a říká: „Já tě nepustím a já tě nenechám dělat tyhle věci! A já tě nenechám dělat tenhle hřích. A já tě budu bít a budu bít a budu bít.“ Protože nás miluje. Vždycky, když svou dceru Kristýnku takhle pokárám, hádejte, kdo je první, ke komu běží pro útěchu? Tatínek. My doma nemáme nacvičené, že když já ji pokárám, tak ona běží za maminkou. Běží za mnou. Jde se ke mně utišit, protože ví, že to všechno dělám proto, že ji miluji. A stejně tak **já utíkám k Hospodinu ve chvíli, kdy mě trestá a kárá.** Jako David. Co říká David o Jeho holi? Že ho potěšuje, že ji oblibuje, že ji miluje. Hospodine, já miluji Tvoji kázeň. Tvoji hůl a Tvůj prut. (Žalm 23:4)

Potřebujeme mít bázeň před Bohem. Pokud přistupujete před Boha bez bázně, bratři, varuji vás. Víte, miluji verš, který mluví o strachu. Všechno se třásl, země se třásla. Bůh má sílu třást zemí, celou zemí, vši zemí. Když Bůh přichází, tak se třese vaše země. Bůh říká: „*Nebojte se; nebo pro zkušeni vás sám Bůh přišel, aby bázeň jeho byla mezi vámi, abyste nehřešili.*“ (Ex20:20) Bůh říká: „Nebojte se, protože když se budete bát Hospodina, tak se nebudete bát ničeho jiného.“ Ale pokud nemáte strach z Boha, měli byste se bát.

„*A nebojte se těch, kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabít; než bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.*“ (Mat 10:28) Kdo to je? Hospodin! Ne, to není ďábel; ten první je ďábel. Ďábel může zahubit naše tělo, ale ďábel nemůže poslat moji duši do pekla. Bůh říká: „Bojte se Hospodina, raději. Nebojte se ďábla, ale bojte se Boha! Protože to je ten, který může poslat vaši duši do pekla! Nebo do nebe! Haleluja!

Bůh povolal Izrael, aby šli k vodě, kde je rozdělí. Šlo jich deset tisíc. Rozdělení spočívalo v tom, že jim Bůh řekl, aby sešli k vodě a napili se. Řekl: „Skloňte se k vodě a napijte se. A tam vás vyzkouším.“

Představte si, že přijdete na vysokou školu a řeknou vám: „Tak, my vás vyzkoušíme. Jděte do tělocvičny a my se rozhodneme, než tam dojdete.“ Říkáte si: „Podle čeho budou posuzovat? Jestli mám hlavu

vzhůru? Jestli jdu rovně? Jestli budu hovořit, nebo mlčet?“ Rozumíte mi? Oni vůbec nevěděli. Tak se všichni napili. Jedna parta chlemtala přímo z vody. Druhá parta nabrala vodu do dlaní a nesla si ji k puse. Bylo jich vybráno tři sta. Teď mi řekněte, kolik jich bylo odmítnuto. Devět tisíc sedm set. Co je to za zkoušku? Řekněte mi, co je to za zkoušku, že si jedni kleknou k vodě a druzí si nekleknou. Jedni pijí rovnou z vody a druzí pijí z ruky. Hygiena? Těžko. **Co to je za zkoušku?**

Věřím, že tam je víc věcí. Jedna je, že se nepoklonili. Že nešli až dolů na kolena. Zůstali stát a nepoklonili se před tou vodou. Abyste to chápali: oni měli žízeň a potřebovali ji uhasit. Ale jedni přišli a zachovali důležitost své mise. Pořád měli vizi a při pití na ni nezapomněli. Neustále se chovali jako vojáci. V hlavě si v tu chvíli udrželi, proč tam jsou. Neřekli: „Jé, voda!“ a nechlemtali jako psi. Psi jsou nečistá zvířata. Neplácli sebou jen tak k vodě, válka – neválka, Madianští – Nemadianští. **Těch tři sta mužů bylo obezřetných, měli vizi a pohlídali si ji. Když nabírali vodu, neustále sledovali, co se děje.** Ukojili své potřeby, ale jejich pohled nešel do vody. Amen? To je to, co tam vidím já. A mám naději, že tam vidíte ještě něco jiného.

Pro mě je rozdělení v tom, že ti druzí potřebují ukojit své tělo, svoje potřeby. A tak se ponoří do vody a jediné, co vidí: vodu a sami sebe. Je to tak?

Co vidíte, když se nakloníte nad vodu? Vidíte vodu a vidíte sebe. Vidíte svoji potřebu a svoji potřebu. Chápete to? Vidíte sami sebe a to, že potřebujete napít. To je všechno, co vidíte. A jestli je tam nějaký Madianský, absolutně nevidíte. Váš pohled je upřený dolů a tam si řešíte svoje vlastní věci. Věříte tomu výkladu? Pokud věříte tomu výkladu, tak byste měli být nervózní o něco víc. Protože Bůh nás bude zkoušet, abychom mohli být součástí Gedeonovy armády. Ne na základě našich bicepsů či kolik oktáv vyzpíváme ani kolik veršů se naučíme nazpaměť.

Vůbec to není o našich schopnostech. Ale o tom, jestli uprostřed toho, kdy máme tělesné potřeby, které potřebujeme uspokojit, neztratíme vizi.

Vojáci pijí vodu. Ten známý verš o hledání Boží spravedlnosti nekončí tím: Hledejte nejprve Boží království a Jeho spravedlnost. Tečka, konec. Ne, ten verš celý říká: „*Ale hledejte neprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Mat 6:33) Bůh ví, že máte tělesné potřeby. Bůh ví, že potřebujete spát, jíst, že máte děti, které

se potřebují naučit číst. Bůh ví, že potřebujete čas s rodinou a že si potřebujete odpočinout. Bůh to ví. Bůh ví, že potřebujete sestoupit k vodě a napít se. Ale ve všem, co budete dělat, neztraťte vizi! Neztraťte vizi, a dívejte se okolo a vězte, proč tam jste! Halelujah! Proč tam byli oni? Aby vedli boj! Nebyli na dovolené! Můžete si říct, že měli přestávku. Ono si jich devět tisíc sedm set řeklo: „Hele, teď mi dejte pokoj! Teď mám přestávku! Teď jsem s rodinou, teď odpočívám. Přijel jsem z Turska unavený, špinavý a půjdu spát. Dejte mi pokoj!“ To není těch tři sta, to je těch devět tisíc sedm set. Ještě pořád chcete být mezi těmi třemi sty? To je dobře. Je potřeba, aby cokoli budu činit, když budu krmit své břicho, vychovávat svoje děti, když jim budu zařizovat školu, když si naplánuji dovolenou, tak v tom všem si musím hlídat jednu věc: abych nepadl na zem a nezabořil hlavu do vody a jedině, co uvidím, budu já. O tom je to rozdělení.

Bůh přináší rozdělení. Bratři a sestry, mějte na paměti a modlete se, aby vám byl Bůh milostiv. V strachu a bázni se modlete: „Bože, buď mi milostiv. Zachovej mě při životě!“ Víte, že se tak modlil i David? „A nedopusť a nedovol, Bože, abych padl. Nevydej mě mým nepřátelům, nevydej mě mým touhám! Ať se neradují moji nepřátelé nade mnou! Bože, nedovol mi tu potupu, abych nebyl vybrán! Nedovol mi Hospodine, abych padnul tam někde na zem a hrabal se ve vlastních věcech! Abych tam někde ležel, Pane, a jedině, co uvidím, budu já a moje voda a moje potřeba. Hospodine, nedovol to! Já tě prosím v tuhle chvíli, abys to nedovolil. Abys mě chránil, abys chránil tu vizi! Abych neustále, ať cokoli budu dělat, cokoli budu říkat, kamkoliv pojedu, kdekoliv budu, tak abych měl na očích to, k čemu jsi mě povolal. To, proč jsi mě vyvedl z Egypta. To, proč jsi mě vytrhl ze světa. Dej, Hospodine, abych udržel tuto vizi.“ Haleluja!

Bůh nás povolal do boje. Bůh nás povolal, abychom šli, bojovali, bořili a stavěli. Bůh nás k tomu povolal a já chci být připraven. Vydávám se Hospodinu a říkám: „**Hospodine, já tě prosím, abys mě učinil součástí Tvojí armády.** Prosím Tě, pomoz mi. Pokud mám něco změnit, tak mě změň. Odpusť mi, Hospodine, že jsem byl do teď tak rozlítaný a pomoz mi, abych byl zítra míň rozlítaný. Hospodine, **ať budu dělat cokoli, já Tě prosím, abych neztratil vizi.** Abych nepřišel o to, že budu stát jako sloup v Božím domě. Nedopusť, Hospodine, abych byl v Tvém domě někde vzadu a neviděl na Tebe! Dej mi milost a výsadu,

abych mohl být sloupem v Božím domě. Dej mi zvítězit, abych mohl být sloupem a mohl být uprostřed všeho dění.“

Víte, já mám takovou povahu, já chci být uprostřed všeho dění. A v Bohu je jedna výhoda – bude tam tolik sloupů, kolik budete chtít. Když budete chtít být sloup, můžete být sloup. Tak se na mě nezlobte, že chci být uprostřed všeho dění, a chtějte taky. Amen!

„Prosím Tě, Hospodine, abys mi pomohl v tom všem být násilný, vzpírat se nepříteli mojí duše a duše mých bratrů, mé ženy a mých dětí. Prosím, abys dopustil, abych si udržel vizi. Abych viděl to, k čemu jsi mě povolal, a abych to měl na mysli v každé chvíli. Ve chvíli, kdy útočí nepřítel, ale i ve chvíli, kdy je zdánlivý klid.

Otče, chválíme Tě ve jménu Ježíše Krista za to, že jsi nás povolal k boji. Za to, že jsi nás povolal, abychom zvítězili. Já Tě prosím, Pane, abys proměňoval náš charakter, naše přemýšlení. Halelujah! Prosím, Bože, abys nám nedal plácnout sebou k vodě, aby jediné, co uvidíme, byl náš obraz a naše potřeby. To, že potřebujeme nasytit, to, že máme žízeň. Ale abychom viděli, Pane, k čemu jsi nás povolal. Abychom všechny věci dělali v téhle vizi a v tomhle kontextu.

Pane, Ty jsi se rozhodl přinést rozdělení mezi lid a do církve. Hospodine, nechť se děje Tvoje vůle. Haleluja! Prosím, abys nám dal milost, abys mně dal milost, abych mohl stát na té správné straně dělicí linie. Hospodine, já vím, že nemůžu změnit to, že budeš dělit, ale prosím, abys mi dal příčinnost v tom, abych stál na místě, kde Ty mě chceš mít.

Hospodine, je tak sladké a příjemné být součástí Tvého díla, být součástí Tvé vize, být součástí Tvé armády, Tvého národa. Já Tě chválím za to, že jsi nás nepovolal bojovat v těle. Že jsi nás nepovolal bojovat proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem, které jsou vysoko. Já Tě prosím, Pane, abychom nesklouzli k tomu, že budeme bojovat v těle, že budeme bojovat proti našim tělesným nepřátelům, bojovat proti lidem. Prosím, abychom se nepoddávali těm, kteří proti nám útočí, kteří kradou, ničí a ubližují. Prosím, abychom to byli my, kteří půjdou proti nim. Kteří půjdou proti nepřátelům naší duše. Abychom se sjednotili, Pane.

Abychom odložili svoji pohodlnost, svoji tělesnost, abychom odložili svoje televize. Abychom mohli, Pane, spatřit a udržet si svoji vizi. Hospodine, já Tě prosím, aby ta vize rostla, když se budeme dívat na Tvoji tvář a na Tvoji vizi. Aby ta vize rostla a byla sladší, byla nám příjemná, aby to bylo to, co ve svém životě chceme. Aby se nám,

Hospodine, zalíbilo činit Tvoji vůli a činit Tvoje skutky. Prosím Tě za tohle Tělo Kristovo v tuto chvíli.

Prosím Tě, Hospodine, abych mohl spočinout a stanout po Tvoji pravici. Abych mohl být tím sloupem v domě Boha živého. Abych mohl být povoláním z povolání. **Hospodine, já vím, že to nabízíš širokému plénu. Prosím Tě, abys mi dal milost, abych byl ten, který si to vybere a vyvolí. Halelujah!**“